

268/428 - عَنْ أَنَسِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَدِمَ النَّبِيُّ صَلَى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْمَدِينَةَ، فَنَزَّلَ أَعْلَى الْمَدِينَةِ فِي حَيٍّ يُقَالُ لَهُمْ: بُنُو عَمْرِو بْنِ عَوْفٍ، فَأَقَامَ النَّبِيُّ صَلَى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِيهِمْ أَرْبَعَ عَشْرَةً لَيْلَةً، ثُمَّ أَرْسَلَ إِلَى بَنِي النَّجَارِ، فَجَاءُوهُمْ مُتَقَلِّدِي السُّيُوفِ، كَأَنَّهُمْ أَنْظَرُ إِلَى النَّبِيِّ صَلَى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى رَاحِلَتِهِ، وَأَبْوُ بَكْرٍ رِدْفُهُ، وَمَلَأُ بَنِي النَّجَارِ حَوْلَهُ، حَتَّى أَلْقَى بِفِنَاءِ أَبِي أَيُّوبَ، وَكَانَ يُحِبُّ أَنْ يُصَلِّي حَيْثُ أَدَّوْتُهُ الصَّلَاةُ، وَيُصَلِّي فِي مَرَابِضِ الْغَنَمِ، وَأَنَّهُ أَمَرَ بِيَنَاءِ الْمَسْجِدِ، فَأَرْسَلَ إِلَى مَلَأِ مِنْ بَنِي النَّجَارِ، فَقَالَ: «يَا بَنِي النَّجَارِ، ثَامِنُونِي بِحَائِطِكُمْ هَذَا». قَالُوا: لَا وَاللَّهِ، لَا نَطْلُبُ ثَمَنَهُ إِلَّا إِلَى اللَّهِ تَعَالَى، فَقَالَ أَنَسٌ: فَكَانَ فِيهِ مَا أَقُولُ لَكُمْ، قُبُوْرُ الْمُشْرِكِينَ، وَفِيهِ حِرَبٌ، وَفِيهِ نَحْلٌ، فَأَمَرَ النَّبِيُّ صَلَى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِثُبُورِ الْمُشْرِكِينَ فَنِيشَثُ، ثُمَّ بِالْحِرَبِ فَسُوْيَتْ، وَبِالنَّحْلِ فَقُطِعَ، فَصَفُّوْا النَّحْلَ قِبْلَةَ الْمَسْجِدِ، وَجَعَلُوْا عِضَادَتِهِ الْحِجَارَةَ، وَجَعَلُوْا يَنْقُلُونَ الصَّحْرَ وَهُمْ يَرْجِحُوْنَ، وَالنَّبِيُّ صَلَى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَعَهُمْ، وَهُوَ يَقُولُ:

«اللَّهُمَّ لَا خَيْرٌ إِلَّا خَيْرٌ الْآخِرَةِ فَاغْفِرْ لِلْأَنْصَارِ وَالْمُهَاجِرَةِ».

268.428 Анас розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам Мадинага келиб, унинг энг юқорисига - Бану Амр ибн Авф деган маҳаллага тушдилар. Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам улар билан ўн тўрт кеча турдилар. Кейин Бану Нажжорга одам юбордилар. Улар қиличларини елкалариға осиб келишди. Мен ҳозир Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам га қараб тургандекман ҳамон кўз ўнгимда: у зот уловларининг устида, Абу Бакр эса у зотга мингашиб олган, атрофларида Бану Нажжорнинг хос жамоаси.

Нихоят, у зот (сафар анжомларини) Абу Айюбнинг ҳовлисига туширдилар. У зот намозни вақти кирган жойда ўқишни яхши кўрар, қўй қўраларида ҳам

намоз ўқийверар эдилар. У зот масжид бино қилишга буюрдилар. Бану Нажжор қабиласининг хос жамоасига: «**Эй Бану Нажжор, мана бу чорбоғингизнинг қийматини мен билан савдолашинг**», дея одам юбордилар. Улар: «Йўқ, Аллоҳга қасамки, унинг қийматини фақат Аллоҳдан талаб қиласиз», дейишли.

Анас айтади: «Сизларга айтсам, унинг ичидаги мушрикларнинг қабрлари, хароба жойлар ва хурмозор бор эди. Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам амр қилдилар, мушрикларнинг қабрлари очилди, сўнг харобалар текисланди ва хурмолар кесиб юборилди. Кейин хурмоларни масжиднинг қибласига териб қўйиши. Унинг (масжиднинг) икки кесакисини тошлардан қилиши. Тош ташибаркан, «ражаз»* айтишарди. Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам ҳам улар билан бирга эдилар. У зот:

«Аллоҳим! Охират яхшилигидан

Ўзга ҳеч яхшилик йўқ эрур, албат.

Илоҳим, ансору муҳожирларни

Ўз мағфиратинг-ла қилгин мағфират, дердилар».

* Ражаз – қисқа вазни шеър тури. Унинг битта мисраси «мустафъилун, мустафъилун, мустафъилун» бўлади.

Манба: hadis.islom.uz

